

Pierdut în gânduri stau

Lucian-Horațiu Hînsa

Pierdut în gânduri stau și cuget
Amurgul amortirii
Pribeag sunt azi, și zid în juru-mi.
Amintiri! Dulci amintiri se lasă,
Talaz nocturn peste-a mea față...
Aș putea să simt din nou spaima reîntregirii ?
Să simt că setea mi-e răpusă
Și inima sedusă
De-un vânt al regăsirii?
Pe când eram tânăr un vis în viața mea aveam
Să colind îndepărtarea, să caut dincolo de-ocean
Cărarea, drumul cel ascuns,
Să găsesc pătrunsul dincolo de nepătruns...
La ce? La ce toate acestea
Când aprig vânt al timpului dă vestea
Că soarta cea tirană
Iluzorie și morgână,
Cu cerul își închide
Și soarele și luna
Și stele întotdeauna
Într-un cuget limitat
În țărână adăpat.
La ce acest izvor de taine, vijelii profunde
Când timpul cu-ale sale unde
Răpește chiar și luna?
Soarta este numai una.
Se prea poate tu o dată în viață să te simți glorios,
Să simți o patimă în suflet, să simți chemarea unui vis frumos,
Și să crezi că-n infinit
Cu-a ta minte ai pășit...
Frumos vis! Frumos și nobil,
Însă nu ai reușit
Talazul timpului neizbăvit
Să îl domini.
Tu doar ai trăit.
Și, în fond, cu toți ajungem
Praful de îngeri sub granit.

Pierdut în gânduri stau și cuget
Amurgul amortirii.